

In memoriam Lex van der Wateren (1942 – 2020)

A.J. van 't Veen, W.R. Faber

Op 13 november 2020 overleed Lex van der Wateren. Wij gedenken niet alleen een aimabele dermatoloog maar ook een fijn en bijzonder mens.

Lex volgde zijn opleiding tot dermatoloog in het Binnengasthuis bij professor Cormane. Na zijn opleiding ging Lex werken bij collega Botter in de Maria Stichting te Haarlem. In dat ziekenhuis vond hij bij de medische staf en het bestuur veel waardering. Zijn hele werkzame leven bleef hij verbonden met Haarlem. Hij werkte hard, had een drukke praktijk, geholpen door een soepel draaiend politeam. Na de pensionering van collega Botter werkte hij solo verder. Tijdens vakanties bleef hij veelal thuis beschikbaar voor dermatologische zorg. Voor hem was dat geen probleem; hij vond dat een vanzelfsprekendheid.

“Zijn opvallend gelijkmatige en vriendelijke humeur leidde ertoe dat hij iemand was die voor rust zorgde”

Na de fusie van de Maria Stichting met het Diaconessenhuis tot het Spaarne Ziekenhuis (Hoofddorp/Heemstede) ging Lex noodzakelijkerwijs over naar het tijdelijk onderkomen voor de inmiddels drie aanwezige dermatologen in Heemstede. De praktijk aan huis had hij al eerder in 2001 beëindigd. Juist in deze periode ging Lex een dag per week minder werken en kon een lang gekoesterde wens in vervulling gaan, namelijk de verhuizing privé met zijn vrouw Nelleke van Heemstede naar Schilde, onder de rook van Antwerpen. Hoewel hij op zijn 62ste wilde stoppen, heeft hij zijn pensionering nog circa twee jaar uitgesteld, feitelijk tot de verhuizing naar Hoofddorp. Nadien ging hij parttime nog een tijd aan de slag in een centrum voor lasertherapie in Maastricht.

Vanaf het moment dat hij in opleiding kwam, was duidelijk dat hij niet een persoon was die graag op de voorgrond trad. Voor hem was het belangrijker een aimabel mens en collega te zijn. Zijn opvallend gelijkmatige en vriendelijke humeur leidde ertoe dat hij iemand was die voor rust zorgde, iemand die voor ‘verbinding’ geschapen was. Geen wonder dat pati-

enten met hem weg liepen, en zijn politeam hem op handen droeg. Op een onvertogen woord viel hij niet te betrappen; alles bezag hij enigszins relativerend met humor. Niet de uitbundige stralende humor die mensen heden ten dage veelal hanteren om vooral zichzelf naar voren te schuiven, maar veeleer een vorm van ingetogen humor die de Engelsen treffend omschrijven als ‘tongue in cheek’. Die aangeboren bescheidenheid maakte des te meer indruk door de toenemende fysieke beperkingen door zijn bewegingsapparaat.

Een veelzeggende anekdote tot slot: het declareren van kleine verrichtingen in de spreekkamer was niet aan hem besteed. Wanneer zijn teamleidster hem daarop (bij herhaling) wees, stelde hij vol overtuiging: “Voor zoiets onbenulligs kun je de mensen toch geen rekening sturen?”

CORRESPONDENTIEADRES:

E-mail: redactie@nvdv.nl

Gepensioneerd dermatologen